

Knižná predloha

István Csukás

POMPOMOVE ROZPRÁVKY

vydavateľstvo Mladé letá

Rozhlasové spracovanie

POMPOMOVE ROZPRÁVKY

7.časť

Preklad a rozhlasová úprava: **Kveta Slobodníková**

Dramaturgia: **Beata Panáková**

Hudobná dramaturgia: **Miroslav Nemeč**

Technická realizácia: **Stanislav Kacník**

Réžia: **Peter Palik**

Interpret:

Ľuboš Kostelný

Premiéra: 18.9.2007

Minutáž: 7'56

ZVUČKA

Rozprávač Babuľa sa ponáhľala po ulici, v jednej ruke mala tašku, v druhej drobné peniaze.

Pompom čupel na vyčnievajúcom konári veľkého stromu a zvedavo pozoroval Babuľu. Že kto je Pompom? Ó, naozaj, nie každý ho pozná. Veď raz je taký, raz onaký. Teraz sa najviac podobá na chlpatú čiapku. Na zvedavú chlpatú čiapku.

Babuľa práve prechádzala popod strom a rýchlo za sebou opakovala:

„Modrý, červený! Modrý, červený!“

Pompom natáhoval uši, no nerozumel ani „ň“. Zavolať na Babuľu, lebo by si ho nebola všimla:

„Ahoj, Babuľa! Kam uháňaš?“

Babuľa sa zastavila a zdvihla hlavu.

„Ahoj, Pompom! Do papiernictva. Modrý, červený! Modrý, červený!“

„A prečo stále omieľaš modrý, červený, modrý, červený?“

„Aby som to nezabudla,“ odvetila Babuľa a už aj vykročila.

„Môžem ísť s tebou?“ rýchlo sa opýtal Pompom.

Babuľa prikývla. Pompom si jej sadol na hlavu ako čiapka a aj on drmolil modrý, červený, modrý, červený, hoci ešte stále nerozumel ničomu. A nikto, vôbec nikto nechápal, prečo Babuľa tak letí, prečo stále opakuje modrý, červený, modrý, červený a prečo to hovorí aj jej čiapka.

Tak prišli k papiernictvu. V obchode za pultom postával fúzatý predavač. Keď vošla Babuľa, prívetivo sa usmial. Ešte aj fúzy si vykrútil.

„Čo si želaš?“ opýtal sa.

Babuľa sa neusmiala, a aby nezabudla, rýchlo odrapkala:

„Prosím si fľašku modrého a fľašku červeného atramentu.“

Pompom si pomyslel: „Aha! Už je jasné, čo znamenalo to modrý, červený.“

No fúzatému predavačovi to nebolo také jasné. Zvedavo sa opýtal:

„A načo ho potrebuješ?“

„Modrý atrament na telesnú výchovu a červený na hudobnú,“ vysvetlila mu Babuľa.

„Rozumiem...“, povedal fúzač, hoci vôbec nepochopil na čo je farebný atrament na hudobnú výchovu, nie to ešte na telocvik. No nevypytoval sa, len si vzdychol a zašomral pod fúzy: „Už mám len rok do dôchodku. To už vydržím aj na jednej nohe!“

Podal Babuli modrý a červený atrament, drobné vložil do zásuvky a odovzdane sledoval odchádzajúce dievča. „Ešte aj čiapku má takú čudnú!“ preblesklo mu hlavou, no viac sa tým nezaoberal. Šetril si nervy.

Babuľa, v jednej ruke tašku, v druhej dve fľašky atramentu, upaľovala po ulici. Tak sa náhlila, že si nevšimla jamu v zákrute. Potkla sa, fľašky jej vyleteli z rúk, rozbili sa, atrament vytiekol.

„Ajajaj!“ povedal Pompom. „Prekliata jama!“

Potom sa posunul dozadu, lebo pri tom potknutí sa zošuchol Babuli do čela.

Babuľa nepovedala nič, sadla si na lavičku a od žiaľu nad rozliatym atramentom a od zlosti, že nedávala pozor, sa rozplakala.

„Neplač,“ súcitne ju tíšil Pompom. „To neznášam. Mám ti porozprávať o smelom Zajacovi Atramentovom?“

Babuľa prestala plakať a utrela si oči.

„Rozprávaj!“ zafikala.

„Pozor! Pozor!“ vykrikoval Pompom. „Začína sa rozprávka! Zajac Atramentový prišiel na svet tak, že sa fľaša modrého a fľaša červeného atramentu rozliala na asfalt.

Prišla čižma, stúpila do atramentu a vzniklo telo.

Prišla mačka, stúpila do atramentu, štítivo si utrela labky o asfalt a vznikli dve dlhé uši.

Priletela lopta, plesla do atramentu a bol huňatý chvostík.

Išiel okolo chlapec, namočil do atramentu haluz a potiahol štyri nohy.

Prišiel pes a zaštekal na neho. No modro-červený smelý zajac sa nezľakol. Postavil sa a vylepil mu facku. Pes stiahol chvost a bez slova sa vzdialil. Odvážny zajac sa stal ešte odvážnejším. Vypol prsia a povedal:

„Chrrr, chrrr! Muk-muk! Ja som smelý zajac! Traste sa!“

Potom dunivým krokom odkráčal.

Len tak mimochodom jednou rukou potriasol tenší strom a zdesené vrabce sa na ňom ledva udržali.

Druhou rukou poprevracal smetné nádoby.

Stúpil na loptu a tá hneď praskla.

Cestou zazrel chlapca strieľajúceho z praku. Pobral sa rovno k nemu.

„Stoj, lebo strelím!“ upozornil ho chlapec.

No smelý zajac sa na neho posmešne pozrel, ruky si založil vbok a povedal: „Strel, ty vit'úz!“

Chlapec sa nazlostil, namieril Zajacovi Atramentovému na ucho a strelil. Kameň hladko preletel cez atramentové ucho a diera na ňom sa hneď zacelila. Chlapec sa roztriasol, lebo také niečo ešte nikdy nevidel.

Smelý zajac sa na neho osopil:

„Ja ti dám, ty uhostrelec! Chrrr! Chrrr! Strat' sa mi z očí, ty prakovníček!“

Chlapcovi nebolo treba povedať dvakrát. Zmizol, len sa tak za ním zaprášilo.

A smelý zajac si vykračoval ďalej v ústrety novým odvážnym činom.“

Pompom sa na chvíľu zamyslel.

„To je koniec?“ opýtala sa Babuľa.

„Môže byť a nemusí,“ povedal Pompom. „Ako ty chceš. Už sa neponáhľáš?“

„Nie. Rozprávaj ďalej,“ povedala Babuľa.

„Nabudúce,“ sľúbil Pompom. „Nabudúce ti porozprávam o ďalších dobrodružstvách smelého Zajaca Atramentového.

ZVUČKA

Koniec